

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA
SILHETA

HAVRANOVA POMSTA

FRAGMENT

Alchymistova šifra Havranova pomsta

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kevin Sands

Alchymistova šifra – Havranova pomsta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KEVIN SANDS

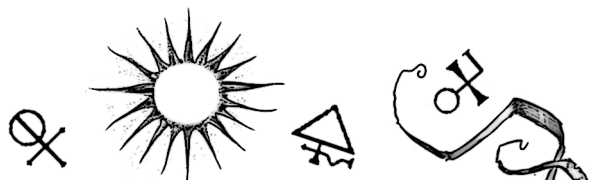
ALCHYMISTOVA

FRAGMENT

Text copyright © 2023 by Kevin Sands
Translation © Zdik Dušek, 2023
Cover and interior art © Olga Zakis, 2023
Jacket illustration copyright © 2023 by James Fraser
Interior illustrations on pages 65, 169, 194, 267, 306–307, 378
copyright © 2017, 2021, 2023 by Jim Madsen
Cards on pages 205, 271, 333 courtesy of The Cloisters Collection, 1983 (public domain)
Trithemius Polygraphiae on page 315 courtesy of Wikimedia Commons (public domain)
All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

ISBN tištěné verze 978-80-253-6599-1
ISBN e-knihy 978-80-253-6606-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6607-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6605-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ÚTERÝ 6. DUBNA 1666

MÝM PRŮSTŘEDNICTVÍM VSTUPUJETE

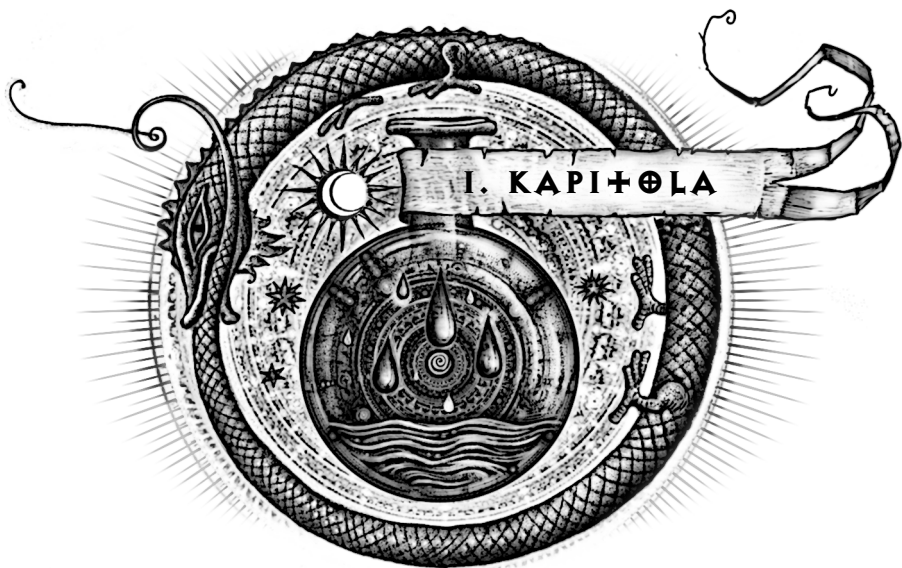
DŮ SŮŽENÉHO MĚSTA; MÝM

PRŮSTŘEDNICTVÍM VSTUPUJETE DŮ VĚČNÉ

BŮLESTI; MÝM PRŮSTŘEDNICTVÍM

VSTUPUJETE MEZI NAVŽDY ZTRACENÉ.

Nic jsem neviděl.

Na hlavě jsem měl plátěnou kápi, takže se mi k očím dostávalo jen světlo, které prošlo látkou. Přerývaně jsem se nadechl – nabral jsem si do plic tolik vzduchu, kolik jsem přes látku mohl. Páchla zaschlou krví a zatuchlým potem. Nebyl jsem první vězeň, kterému ji navlékli.

Vůz se hnál po cestě a poskakoval po dlažebních kamenech, až mi chrastily kosti. Ležel jsem vzadu, zápěstí a kotníky obemknuté řetězy, které s každým nadskočením vozu zarachotily. Srdce mi zběsile bušilo, jako by každým stahem odměřovalo čas.

Od mého zatčení mě přesouvali už potřetí. Nevěděl jsem, kam mě vezou, a netušil jsem ani, proč mě vůbec zatkli.

Stalo se to včera pozdě odpoledne – nebo aspoň myslím, že to bylo včera; ve vězení jsem ztratil pojem o čase. Byli jsme s Tomem v lékárně a hledali jsme těch pár mistrových deníků, jež se nám zatím nepodařilo najít. Potřeboval jsem doplnit některé přísady

do lékárnického opasku, který nosím pod šaty, a tak jsem nechal Toma, aby se probíral knihami nahoře, a sám jsem sešel dolů do dílny a začal si plnit lahvičky.

Rozruch v uličce za domem mě přilákal ke dveřím. O dvoje dveře dál, kolem beden za obchodem s potravinami pana Ralstona, se shromáždil menší dav lidí. Urazil jsem k němu polovinu cesty, když tu zazněl hlas.

„To je on! Ten kluk! To on to udělal!“

Vmžiku se na mě vrhli tři muži. Poznal jsem strážníka, pana Pettiwortha, ale zbylí dva byli cizí. Chytli mě za lokty a zvedli mě ze země.

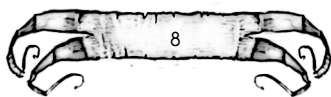
„Hej!“ vykřikl jsem a pokusil se jim vysmeknout. „Co to...“

Něco mi dopadlo na hlavu, než jsem stačil doříct větu. Omámeného mě odnesli ulicemi do okrskové šatlavy a zavřeli mě do cely. Schoulil jsem se k zadní stěně, zmatený a vydešený, ale nevydržel jsem tam dlouho: zakrátko dorazili dva jiní muži a vyvlekli mě ven.

Znovu jsem se pokusil zeptat, co se stalo. Tentokrát mi odpověděli ranou holí do břicha. Zjevně jsem byl obviněn z nějakého zločinu, takže jsem očekával, že mě odvezou k soudu. Téměř jsem to vítal; tam mi aspoň někdo prozradí, proč mě zatkli.

Jenže mě nedopravili k soudu. Místo toho mi ti muži natáhli přes hlavu kápi a odvezli mě do jiného vězení. Tam jsem zůstal několik hodin, než mě přesunuli podruhé. S kápí na hlavě jsem neviděl kam. Ze světla pochodní, které pronikalo látkou, jsem věděl jen tolik, že byla noc.

Ještě nikdy jsem nebyl zatčený. Netušil jsem, jak přesně v takovém případě vypadá úřední postup. Ale bylo mi jasné, že se mnou vůbec nezacházejí normálně. A to mě děsilo víc než cokoliv jiného.

V další cele mi nechali kápi na hlavě. Schoulil jsem se do kouta, dokud mě nepřesunuli potřetí – a podle denního světla, které jsem viděl přes plátno, jsem poznal, že od zatčení uběhla celá noc. Hodili mě do vozu a teď jsme jeli na nějaké nové místo.

Věděl jsem, že se nemám ptát kam. Prostě jsem ležel a vdechoval pach látky, dokud se vůz konečně nezastavil.

Něčí silné ruce mě popadly pod pažemi a vytáhly mě ven. Nečekal jsem, že mě pustí, takže když se tak stalo, klopýtl jsem a upadl.

Tvrdě jsem narazil do země. Poznal jsem, že ležím na volné půdě – do prstů se mi zaryly částechy hlíny a šterku –, ale přes kápi jsem pořád neviděl, kde přesně jsem.

Promluvil tichý, drsný hlas. „Jméno?“

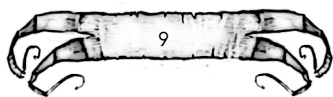
Slyšel jsem, jak nade mnou šustí papír; jeden z mých věznilů předával tazateli dopis. Drsný hlas pak zavolal.

„Flemingu! Packarde! Jeden do sklepa!“

Přiblížily se kroky. Znovu mě někdo zvedl za podpaží. Tohle byli jiní muži – jeden z nich páchl ještě hůř než ti dva, co mě sem přivezli, a to je co říct. Beze slova mě odvedli. Zaslechl jsem vrzání vozu a klapot kopyt: mí původní věznilé odjížděli.

Světlo, které jsem viděl přes látku, se ztlumilo a naše kroky získaly ozvěnu. Procházeli jsme chodbou nebo bránou. V jednu chvíli jsem klopýtl a poznal jsem, že místo po hlíně teď jdeme po kamenech. Pak světlo v podstatě zmizelo. Byli jsme uvnitř a scházeli jsme po schodech dolů.

Podle rozkazu jsme měli jít do sklepa, ale páchlo to tu spíš jako stoka. Čpící puch přehlušoval všechno, dokonce i tělní pach toho muže vedle mě. Zvedl se mi žaludek a zadoufal jsem, že nebudu zvracet. Pořád jsem měl na hlavě kápi.

Zdola jsem slyšel hlasité kletby, které najednou přešly ve vyložený řev. Hulákalo nejméně deset mužů. Přihrčil jsem se a pokusil jsem se novým věznitelům vytrhnout.

To se jim nezamlouvalo. Muž po mé levici mě sevřel pevněji. Ten napravo mi zkroutil ruku, div mi nevykloubil rameno. Vykřikl jsem, ale můj jek zanikl ve všeobecném hluku.

Ti dva mě přivlekli ke zdroji řevu a přitiskli mě ke kamenné stěně. Jeden mi zvedl ruce, zatímco druhý mi zacvakl kolem zápěstí okovy. Totéž udělali s mými kotníky, strhli mi kápi a odešli. Zamrkal jsem – to bylo od včerejška poprvé, co jsem něco viděl.

Na opačné straně místnosti blikala jediná pochoď, zastrčená do nástěnného držáku. Viděl jsem schody vedoucí nahoru – po těch mě právě přivlekli. Představovaly jedinou cestu ven. Střed sklepení vysvětloval pach, který jsem cítil: skutečně tu byla otevřená stoka. V mělké stružce splývaly výkaly a odpad – vytékaly z jedné stěny a mizely v opačné.

Bez kápě mě pach zasáhl plnou silou. Už jsem si nedokázal pomoci a začal jsem zvracet. Žaludek jsem měl nicméně prázdný – od chvíle, kdy mě strážník odvedl od Blackthornu, mi nedali najíst ani napít –, a tak ze mě nevyšlo nic než tenké provazce hořkých žaludečních šťáv.

„Ten smrad se ti nezamlouvá, co?“ řekl nějaký muž těsně vedle mě. „Jen počkej, až přinesou jídlo!“

Rozchechtal se vlastnímu vtipu. Byl hubený, jeho úsměv připomínal úšklebek a mezi zkaženými, zčernalými zuby jsem viděl mezeru. I on byl připoutaný ke stěně okovy, něco přes metr po mé levici. Za ním sténal další vězeň, polonahý a schoulený do klubíčka. V místnosti byl tucet dalších mužů, všichni v okovech. Několik si mě prohlíželo, ostatní jen zírali do prázdna.

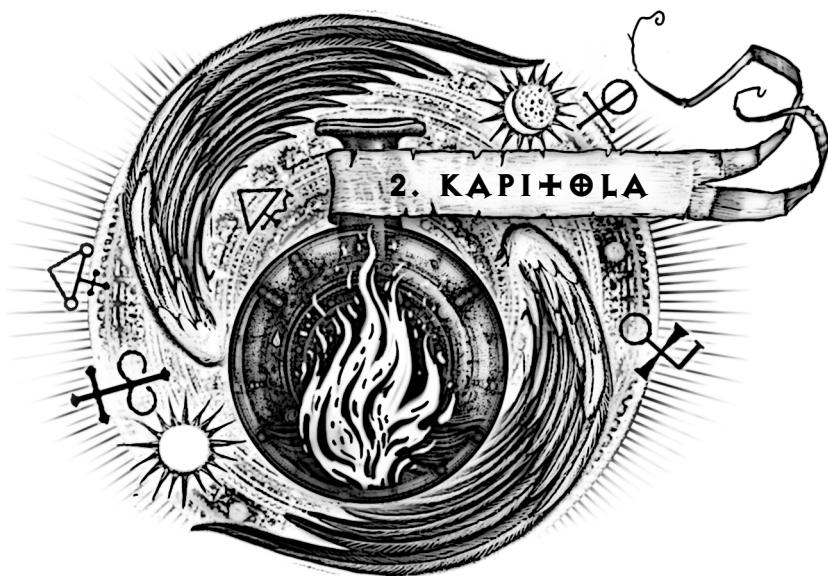

Žalář, pomyslel jsem si. Tohle není vězení, ale žalář.

Proč jsem tady? A ostatně... „Kde jsem?“ zeptal jsem se.

„Chceš říct, že to nevíš?“ Muž vedle mě se znovu zasmál. „Jsi u bran pekla, chlapče. Přivezli tě do Newgateský věznice.“

Newgateská... věznice?
Nemožné.

Newgate byl nechvalně proslulý. Drželi tu nejhorší londýnské zločince – zloděje a vrahy. Byla tu spousta maličkých, stísněných cel, sotva dost velkých, aby se v nich vězeň postavil a hýbal.

Jenže já jsem nebyl v cele. Odvedli mě do žaláře, do sklepení pod strážní bránou.

Tady drželi vězně odsouzené ke smrti.

Hrudník se mi sevřel panikou. „Ale já jsem ani neměl soud,“ vyhrkl jsem.

„Co ten na tom změnil?“ zachraptěl muž vedle mě. „Až uvidíš soudce, už bude po všem!“

Řekl to jako nějaký povedený vtíp, jenže měl pravdu. Téměř všechny procesy končily stejným verdiktem: vinen. Pokud jste se ničeho nedopustili, nestáli byste přece před soudcem?

Zoufale jsem zaškubal řetězy. Železo se mi zarylo do zápěstí, až mi zrudla kůže. „Musím se odtud dostat,“ vypravil jsem ze sebe horečně. „Pomoc! *Pomoc!*“

Vedlejší muž v okovech se na mě díval, jako bych byl ten největší komik, s jakým se kdy setkal. „Tady dole ti nikdo nepomůže, chlapče.“

„Ale já jsem nic neudělal!“

Nemyslel jsem, že by se mohl smát ještě hlasitěji, ale spletl jsem se. „Jistěže ne! Nikdo z nás nic neprovedl! Já jsem nezamordoval tu ženskou! A tady starej Řezník John...“, dloubl do sténajícího muže vedle sebe, „nezabil těch osm lidí! Že ne, John?“

John zasténal a dál se třásl na holém kameni. Neměl košili ani boty a krátké kalhoty měl promočené – netušil jsem, jestli potem, nebo odpadní vodou ze stoky. Kůži měl posetou skvrnami. Nejdřív jsem se domníval, že to jsou mateřská znamínka, ale teď jsem si všiml, že jde o vyrážku. Některé skvrny byly hrbolaté, jiné ploché. Taky už jsem chápal, že se nechvěje zimou, ale horečkou.

Okamžitě jsem poznal, co tu máme. Mistr Benedikt mě tyhle příznaky naučil poznávat už dávno. „To je vězeňská horečka,“ vyhrkl jsem bez dechu.

Muž vedle mě přikývl. „No, jsme přece ve vězení, ne?“

„Ale na tu se umírá!“

To u něj vyvolalo nový záchvat smíchu. „Tady tě nezabije horečka, chlapče! Hahaha!“

Nedokázal jsem přemýšlet. Nedokázal jsem to. „Král mě odtud dostane,“ zašeptal jsem tupě. „Nenechá mě zemřít. Zachrání mě.“

„Král! Hahahá! Hej, kluci, dobrá zpráva! Starej dobrej Kája přijde na návštěvu!“

Zbytek vězňů si mě začal dobírat. „Pověz mu, že potřebuju nový punčochy!“ zavolal jeden z mužů a brzy všichni pokřikovali, co

bych jim měl u krále zařídít. Seděl jsem u stěny, snažil se zakrýt si uši a třásl jsem se jako osika.

Žalář burácel smíchem, tak hlasitým, že jsem téměř přeslechl dusot kroků na schodech. Znělo to jako oddíl ozbrojenců.

Žalářník, pomyslel jsem si. Jde sem se strážemi, aby nás utišili.

Ale nebyl to žalářník. To jsem pochopil, jakmile se na schodech objevily boty. Poskočilo mi srdce.

Tyhle boty jsem *znal*.

Byly z kvalitní černé kůže, obvykle naleštěné tak, že se blyštěly, ale dnes byly potřísněné blátem. Muž měl černé kalhoty i košili a vestu. Dvojice pistolí zastrčených za opaskem představovala jediné záblesky barvy – díky perleťovým rukojetím a oceli s jemnými rytinami. Přes levé oko měl pásku, zpod níž mu ke koutku rtů probíhala ošklivá jizva, kvůli které to vypadalo, že se neustále napůl šklebí.

Byl to králův strážce, lord Richard Ashcombe, pravá ruka Jeho Veličenstva Karla II. Většinu lidí naháněl hrůzu, ale já jsem snad nikdy v životě neviděl někoho tak rád.

Seběhl po schodech. Následovali ho dva vojáci s královským embélem na kytlicích. Věžňové kolem mě ztichli a dívali se na příchozí s úlekem a zvědavostí. Objevil se nespokojený žalářník.

„Nemáte právo.“ Protáhl se mezi vojáky a obrátil se na lorda Ashcomba. „Tohle je moje vězení. Mám tady papíry o převozu.“

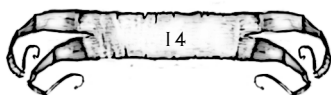
Strčil Ashcombovi pod nos dopis, který držel v ruce. Ashcombe mu ho vytrhl z prstů a podal ho bližšímu vojákovi. „Schovej to.“

Voják si zastrčil listinu do opasku.

„To je oficiální dokument,“ ohradil se žalářník. „Nemůžete ho zabavit.“ Pokusil se ho získat zpátky.

Druhý voják mu položil dlaň na prsa. „Měl by ses zamyslet nad tím, co děláš, kamaráde,“ varoval ho.

Vězni si tu scénu užívali. „Propíchni ho mečem!“ zavolal jeden.

Lord Ashcombe pokračoval ze schodů, jako kdyby mu to tu patřilo. Pro žalárníka to bylo další ponížení, které už nehodlal strpět. „Ještě mi ani nezaplatili za to, že tu toho kluka hlídám,“ řekl. „Je mi fuk, kdo jste – nikam ho neodvedete.“ A chytil Ashcomba za loket.

To byla velká chyba.

Lord Ashcombe se prudce otočil. Nejdřív jsem si myslel, že mu odrazí ruku ke straně. On místo toho popadl žalárníka za předloktí a přitiskl mu ruku k hrudi. Žalárník ztratil rovnováhu, zapotácel se a otočil se čelem ke králově strážci, téměř jako kdyby tančili.

A Ashcombe ho udeřil čelem do nosu.

Žalářem se rozlehlo prasknutí. Žalárníkovi vytekla ze zlomeného nosu krev a zalila mu rty. Lord Ashcombe ho pustil a žalárník se mu sesunul k nohám.

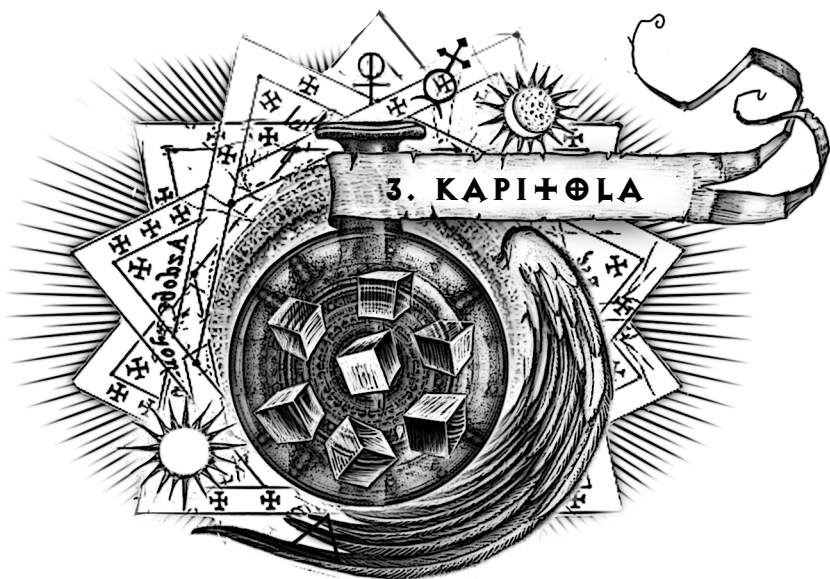
Nešlo o žádnou jemnou ukázkou šermířského umění. Byl to rváčský chvat, brutální a účinný. A žalářem zadunělo povzbudivé halekání z úst všech vězňů.

Pokřikovali a fandili, jako kdyby sledovali zápas v jámě na medvěda. Když vojáci tasili krátké meče a vykročili, aby udělali krátký proces s hlupákem, který napadl jejich generála, výkřiky ještě zesílily.

Lord Ashcombe je zadržel zvednutou rukou. „Jestli ho zabijete,“ řekl, „nebude nám moct říct, kde je klíč.“

Krvácející žalárník mlčky zalovil v kapse a podal mu ho.

Vojáci mi odemkli okovy. Vězni nepřestávali nadšeně pokřikovat. Bylo to zvláštní; strávil jsem tu sotva pět minut, ale už jsem pro ně byl jeden z nich a udělalo jim radost, když viděli, jak mě někdo osvobozuje.

Muž vedle mě přímo nadsakoval – nakolik toho byl s okovy kolem kotníků schopný – a smál se jako šílenec. „Pověz králi, že ho miluju!“ řekl. „Já i tady starej Řezník John.“

Ostatní vězni taky pokřikovali – někteří sprostě, ale většina žádala o propuštění. Lord Ashcombe si jich nevšímal. Mlčky sledoval, jak mě přivádějí vojáci. Kulhal jsem.

„Děkuju, můj pane...“, začal jsem.

Ostře mě zarazil. „Nic neříkej.“

Zmlkl jsem. Zlobil se na mě? Nedalo se to poznat. Jeho strohost v kombinaci s jizvou na obličeji neustále vyvolávaly dojem, že stačí jedna jediná další mrzutost a vytáhne pistole, aby všem ukázal, zač je toho loket.

Zkrvavený žalářík se odvěkl ke straně jako zpráskaný pes, zatímco mi vojáci pomáhali do schodů a ven ze žaláře. Strážní ve službě přihlíželi, ale nikdo se nás nepokoušel zastavit. Všichni slyšeli, jak dopadl žalářík, a nestáli o podobný osud.

Vyšli jsme na nádvoří a newgateské kamenné věže jsme nechali za sebou. Nedokázal bych popsat úlevu, když jsem znovu spatřil slunce – a to se nezmiňuji o čerstvém vzduchu. Teprve když jsme prošli hlavní bránou a ocitli se na ulici, cítil jsem se doopravdy volný. Jako kdybych si poprvé všiml, že všichni ostatní vypadají tak... inu, *normálně*. Jako kdyby je nikdy nenapadlo, že by se mohli ocitnout ve vězení.

Jako to ještě včera vůbec nenapadlo mě. A pořád jsem netušil, co jsem vlastně provedl.

Odpověď jsem neměl zjistit hned. Čekali na nás dva další vojáci s koňmi. Přivedli i mou klisnu Květinu, abych na ní mohl jet. Okamžitě jsem ji poznal: kaštanově hnědou srst, bílé ponožky na zadních nohách i hvězdu na čele. Ale především její zvědavé, bystré oči.

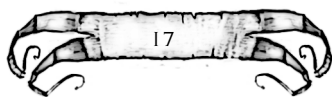
Když mě uviděla, zařehtala. Vedle ní čekal Tomův půlnočně černý válečný kůň Blesk a mně opět poskočilo srdce, když zpoza něj vyšel Tom. Jako obvykle měl na hlavě perím ozdobený klobouk se širokou krempou a stříbrným lemováním, který mu minulý měsíc věnoval král. Celkově se začal oblékat elegantněji; dnes měl na sobě vyšívanou vestu se stříbrným prýmkem.

Jakmile mě uviděl, jeho ustaraný výraz se rozplynul. Pevně mě objal.

„Smrdíš,“ řekl.

Zasmál jsem se, opojený radostí.

Tom mě pustil a zvažněl. „Myslel jsem, že tě zabili. Hledali jsme tě ve vězení, ale nebyl jsi...”

„Ticho,“ napomenul ho lord Ashcombe.

Tom zmlkl právě tak rychle jako já. Lord Ashcombe nasedl na svého koně a Tom se vyhoupl do Bleskova sedla. Měl jsem čas jen na to, abych Květinku rychle pohladil po krku, a i já jsem nasedl. Zafrkala a potřásla hlavou. Asi jsem opravdu páchl.

Celé tělo mě bolelo natolik, že jsem se málem hned zase svezl ze sedla na zem, ale vzápětí jsme vyrazili. Lord Ashcombe udával ostré tempo – projížděl ulicemi a kolemjdoucí před námi sotva stáli uhýbat. I kdyby nám králův strážce nenakázal, abychom byli zticha, nebylo možné, abychom si s Tomem povídali. Jenom jsem svíral uzdu a modlil se, abych nespádl.

Zamířili jsme přímo k Whitehallu a nezpomalovali jsme, dokud jsme nedospěli do stájí. Když k nám přistoupili stájníci, aby převzali koně, lord Ashcombe zavolal dva sluhy a pokynul jim, ať se o mě postarají.

„Umyjte ho,“ řekl.

Sluhové mě odvedli do paláce. Zdvořile se ovládali, aby nad mým pachem nekrčili nosy. Tom a já jsme tu bydleli už měsíc. Po návratu do Londýna nás král ubytoval v salóнку jednoho ze svých rytířů, sira Thomase Killigrewa, a když jsme překazili útok covenantů na Jeho Veličenstvo, dostali jsme rozkaz, abychom zůstali ve Whitehallu – ačkoliv námitky sira Thomase konečně zapůsobily a byli jsme přestěhováni.

Teď jsme bydleli v malé místnosti na druhém podlaží, u které jsem si byl docela jistý, že původně sloužila jako skladiště ložního prádla. Sally, z níž král udělal svou schovanku, bydlela pořád v mnohem lepších pokojích v Berkshire House na okraji parku svatého Jakuba. Ačkoliv upřímně řečeno nezáleželo příliš na tom, kde jsme bydleli, protože jsme měli neustále plno práce.

Jelikož v našem pokoji nebylo místo na vanu, sluhové mě odvedli do koupelny sloužících. Dvojice služebných naplnila vanu vědry ohřáté vody, sluhové mě svlékli, ponořili do vody a vydrhli mě obří houbou. Celé mi to připadalo neskutečně pokořující. Aspoň že ty služebné už byly pryč.

Když jsem konečně směl vylézt z vany, moje špinavé šaty zmizely a nahradilo je čerstvě vyžehlené oblečení, které někdo přinesl z mého pokoje – a k mému potěšení i talíř s ovocem a pečivem. Byl jsem příliš vyhladovělý, než abych si dělal těžkou hlavu se zdvořilostí. Obrátil jsem do sebe celý džbánec vody a cpal jsem se při oblékání – snažil jsem se jen, abych si hned neušpinil košili. Po jídle mě sluhové odvedli zpátky na Scotland Yard poblíž stájí.

Lord Ashcombe tu ještě byl a uděloval pokyny královým mužům. Tom čekal u stájí, hřebelcoval Bleska a hladil ho po skvrně na čele. Jakmile mě spatřil, přispěchal ke mně.

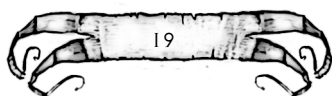
„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

Přikývl jsem a vyklepal si z ucha mýdlovou vodu. „Dokonce už si zase připadám jako člověk.“

„Jak jsi skončil v Newgate? Hledali jsme tě všude.“

Počkal jsem s vysvětlováním, než lord Ashcombe propustí vojáky a připojí se k nám. Popsal jsem, jak mě v ulici za lékárnou zatkl strážník i jak mě přesouvali z jednoho vězení do druhého, dokud mi nenasadili okovy v Newgatu, kde mě našli. „Pořád nevím proč,“ dodal jsem zmateně.

„Nejspíš abychom tě nemohli najít dřív, než by začal tvůj proces,“ odpověděl lord Ashcombe. Vysvětlil mi, že jen co se Tom dozvěděl o mém zatčení, běžel do Whitehallu, aby informoval lorda Ashcomba a lorda Walsinghama – to byl velitel králových špiónů a můj nový mistr, i když tato okolnost zůstávala v tajnosti.

„Když jsme dorazili do prvního vězení,“ pokračoval Ashcombe, „nikdo nevěděl, kam tě poslali. Trvalo celý den a bylo třeba dvou Walsinghamových špehů, abychom tě vystopovali.“

Z jeho zmínky o procesu mi přeběhl mráz po zádech. „Proč by mě soudili? Z čeho mě obviňovali?“

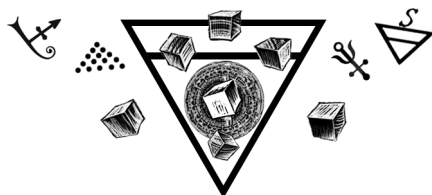
„Z vraždy.“

„Cože?“ Zůstal jsem na ně zírat. „Nikoho jsem nezabil!“

„Tady nikdo nevěří, že ano.“

„Ale... proč by mě někdo obviňoval z vraždy?“

„Z velice dobrého důvodu,“ zavrčel Ashcombe. „Pojďte se mnou.“

Lord Ashcombe nás zavedl na Wood Yard. Zamířil k pivnici, ale místo aby vešel dovnitř, sestoupil po širokých schodech do sklepení pod ní.

Zachvěl jsem se, a nejen protože pod zemí byla větší zima. Schodiště mi připomnělo všechny okamžiky strávené v Newgate. Tady však nebyly žádné okovy, kterými by mě někdo chtěl spoutat. Jednalo se jen o sklad plný soudků s pivem a se třemi stoly uprostřed místnosti.

Na dvou z nich něco leželo, zakryté těžkou látkou. Jeden z vojáků, který mezi nimi stál na hlídce, kývl na lorda Ashcomba a ustoupil ke straně. Bylo tu jen tlumené světlo, takže teprve když jsme se přiblížili, uvědomil jsem si, na co jsme se přišli podívat.

Na stolech ležela těla. Rozeznával jsem jejich siluety, s látkou vybroušenou v místech, kde měla obličej a špičky nohou.

Zastavil jsem se. *Vražda*, pomyslel jsem si. *Obvinili mě z vraždy*. Byly snad tohle moje údajné oběti?

„Našli je v zadní uličce za tvým domem,“ řekl lord Ashcombe.

Zvedl první příkrývku. Leželo pod ní tělo muže před šedesátkou. Byl svlečený, takže jsem viděl bledou kůži. Měl tak trochu břicho. A bodnou ránu uprostřed hrudi.

Nikde žádná krev; ten muž zemřel před řadou hodin. Rána byla čistá, s hladkými okraji. Někdo mu vrazil do prsou širokou dýku nebo krátký meč a podle úhlu ho zasáhl přímo do srdce.

„Poznáváš ho?“ zeptal se lord Ashcombe.

Zatím jsem se mu téměř nepodíval do obličeje – můj pohled přitáhla rána mezi žebry. Teď jsem se podíval pozorněji. Měl tmavý plnovous i vlasy a jeho oči...

Prudce jsem se nadechl.

„To je pan Sinclair!“ vyhrkl jsem. Ten plnovous mě zmátl; ještě jsem ho s ním neviděl. „Patří mu cukrářství vedle Blackthornovy lékárny.“

„Existuje důvod, proč by si někdo myslel, že jsi k němu cítil zášť?“

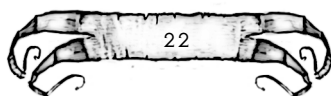
„Ne.“ Sevřelo se mi srdce. „Vždycky se ke mně choval hezky.“

Toma pohled na mrtvého muže zdrtil právě tak. Když mě mistr Benedikt vzal k sobě, pan Sinclair mi každou neděli dával zadarmo sladkost. A když jsem se skamarádil s Tomem, pan Sinclair se stejně štědře choval i k němu. *Malá křesťanská dobročinnost v den Páně*, říkal vždycky, zamrkal na nás a vtiskl nám do dlaně něco sladkého. „Měl jsem ho rád,“ dodal jsem smutně.

„Měl nějaké nepřátele?“

Nikdo mě nenapadal. „Když vypukl mor, odjel. Nevěděl jsem, že se vrátil do města.“

Podíval jsem se na Toma. Zavrtěl hlavou – ani on ho tady neviděl.

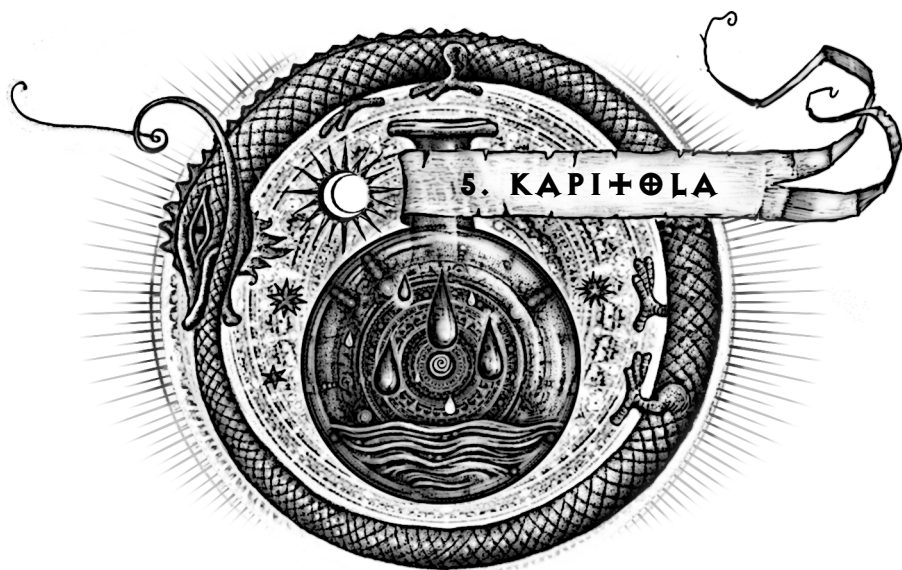
„Proč by ho pro všechno na světě někdo zabíjel?“ řekl jsem.
„A proč by si někdo myslel, že jsem ho zabil já?“

„Zřejmě protože tě přistihl při první vraždě,“ odpověděl lord Ashcombe.

Kývl k druhému tělu. Zvedl jsem látku a podíval jsem se.

A najednou jsem nemohl dýchat.

C ivěl jsem na tělo ležící na stole.

Tohle patřilo chlapci.

Byl starší než já, zhruba sedmnáctiletý. Měl zrzavé vlasy a podsaditou postavu, blízko u sebe posazené oči a svažující se čelo. Jeho obličej vypadal hrozně – kůže na jedné tváři byla zvrásněná a rozbrázděná jizvami. Totéž platilo pro jeho krk, rameno a ruku.

Šlo o následky popálení, ale nezabil ho oheň. Nad hrudní kostí jsem viděl malou ranku – podle vychlípění kůže se jednalo o místo, kudy zbraň vyšla z těla. Vsadil bych se, že kdybych ho otočil, uviděl bych stejný otvor jako u pana Sinclaira. Někdo ho probodl širokým ostrím zezadu. I kdybych si ale nevšiml té rány, věděl bych, že nezemřel na následky popálení. Nejen protože ty popáleniny byly zahojené.

Ale protože jsem mu je způsobil já.

„Wat,“ zašeptal jsem.

Tohle byl ten učeň Archandělova kultu, který zavraždil mého mistra.

Nebylo divu, že z jeho smrti podezřívali mě. Kdybych ho viděl živého, dost možná bych ho opravdu zabil.

Toma to ohromilo stejně jako mě. Vzhlédl jsem k lordu Ashcombovi. Přikývl – i on Wata poznal. Nebyl divu – ten mladík koneckonců mohl za jeho chybějící oko a jizvu na obličeji.

„Viděli jste ho od té doby?“ zeptal se Ashcombe tiše.

Tom i já jsme zavrtěli hlavami. „Řekl jste nám, že utekl z Londýna.“

„To ano,“ potvrdil Ashcombe. „Ale nevím kam. A když udeřil mor, přestal jsem ho hledat. Předpokládal jsem, že zmizel nadobro.“

Já taky. Vybavilo se mi, co mi nedávno řekl lord Walsingham. *Vždycky pochybuješ o svých předpokladech, učedníku. Pokud ne, povede to k samolibosti. A samolibost bývá často smrtící.*

Měl naprostou pravdu. Teď tu Wat ležel mrtvý na stole. Zíral jsem na jeho tělo a myslel jsem... ani nevím na co. Že zavraždil prvního člověka, kterému na mně kdy záleželo. Že si takový konec zasloužil. Že si zasloužil ještě horší osud.

„Jak lidi tvrdí, že jsem ho zabil?“ zeptal jsem se.

„Tvrdí,“ odpověděl lord Ashcombe, „že jsi ho objevil, jak číhá za tvým obchodem. Napadl jsi ho, a když se obrátil na útěk, pronásledoval jsi ho a bodl jsi ho do zad. Sinclair vás údajně slyšel a vyšel do uličky. Zabil jsi i jeho, abys mu zabránil v ohlášení zločinu.“

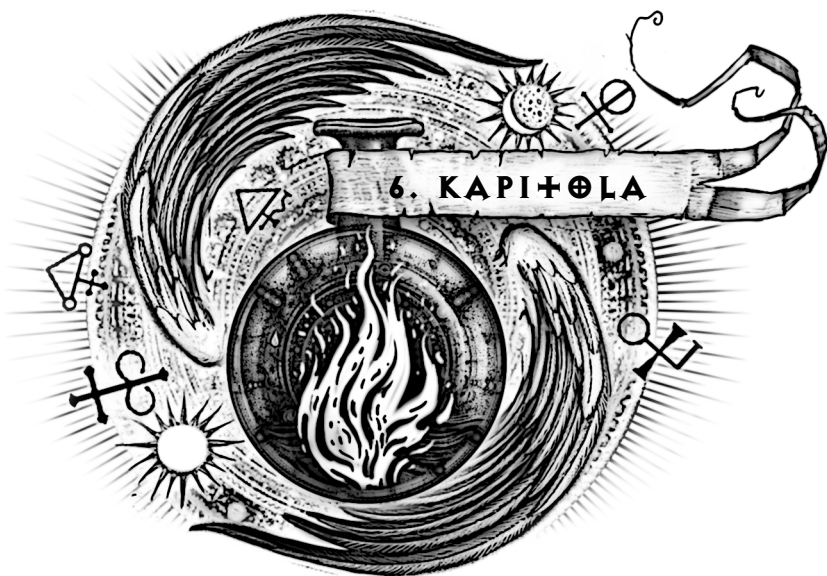
„Panu Sinclairovi bych v žádném případě neublížil,“ ohradil jsem se.

„Já vím. A pokud jde o Wata, kdybys ho potkal, střílel bys ho. Nepoužil bys nůž.“

Nebyl jsem si jistý, jestli se mi Ashcombovo chladné zhodnocení mé případné pomsty líbí. Nejspíš protože měl pravdu. I tak se mi ulevilo, že mi věří. Mohl se za mě zaručit před soudem.

Ukázalo se však, že může udělat mnohem víc. „Musíme zajistit, aby neexistoval ani stín pochybnosti,“ řekl. „Musíme dokázat, že jsi nezabil ani jednoho z nich. A to našťastí můžeme.“

„Jak?“ zeptal se Tom překvapeně.

„Prohlédněte si ta těla,“ vyzval nás lord Ashcombe.

„Tom zděšeně couvl. Ani mně se do toho zrovna nechtělo, ale během let strávených s mistrem Benediktem jsem viděl řadu mrtvých. Jeho léky nemohly zachránit všechny pacienty, jakkoliv bychom si přáli opak.“

V tomto případě jsem nicméně pořádně nevěděl, co hledám. Kdybych byl s mistrem Benediktem, hledal bych známky nákazy nebo choroby. A skutečně, Wat měl bolák na lýtku. *Kočíí škrábnutí, které se zanítilo*, pomyslel jsem si. Na kůži byly dosud zřetelné škrábance. Zavrtěl jsem hlavou. Wat býval lékárnický učeň – měl vědět, jak si zranění ošetřit. Uvažoval jsem, co asi od svého útěku dělal.

Jeho naléhavějším problémem nicméně byla bodná rána v zádech. Na rukách měl obvyklé drápance a oděrky, ale nezdálo se mi, že by šlo o obranná zranění. Kdyby k nim přišel v boji, jistě by nechyběly pohmožděniny na kloubech prstů.

V případě pana Sinclaire bodná rána směřovala zepředu. Zvedl jsem tělo natolik, abych zjistil, že i jeho vrah probodl skrz naskrz. A pan Sinclair neměl na rukách vůbec žádná obranná zranění, jen kousky čerstvě popálené kůže, nejspíš od kapek horkého cukru.

„Zabilo je stejné ostří,“ řekl jsem. „Třicet centimetrů dlouhé a u jílce pět centimetrů široké. Dlouhá dýka.“

Lord Ashcombe přikývl. „Rány nám prozrazují vražednou zbraň. Ještě něco?“

„Nepřítomnost obranných zranění znamená, že buď útočníka znali, nebo je zaskočil.“

„Ano. A dál?“

Zamyslel jsem se. „Ostří se jim zabodlo rovnou do srdce. Napoprvé, bez váhání. Vrah věděl, co dělá.“

„Ano. Dál?“

Docházely mi poznatky, které jsem mu mohl sdělit. Znovu jsem se zadíval na těla. „Když člověk zemře,“ řekl jsem, „krev steče do spodních částí. Zabarvení kůže prozrazuje, že pan Sinclair ležel na zádech, ale Wat se zhroutil na bok. Na levý bok.“

„Dokazuje něco z toho, že jsi je nezabil, jak tvrdí svědek?“

„Ne. Kdybych pronásledoval Wata, bodl bych ho zezadu, právě takhle. A kdyby mě přistihl pan Sinclair, dobře mě znal – nečekal by, že na něj zaútočím. Ale...“

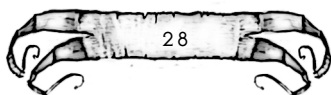
„Pokračuj.“

„Nikdy jsem nikoho neprobodl,“ řekl jsem. „Určitě by se mi to nepovedlo tak dobře.“

„To můžeš tvrdit. Ale jsi lékárnický učeň. Znáš anatomii. Věděl bys přesně, kam mířit.“

„Asi ano.“

„Takže co ti uniká?“

Tou dobou už jsem byl úplně ztracený. Tvrzení toho svědka bylo zjevně lživé, ale zároveň uvěřitelné. Jak jsem měl dokázat, že jsem je nezabil já?

Odpověď nenapadala ani Toma. „Je mi líto, můj pane. Nevím.“

„Pohni těly,“ vyzval mě lord Ashcombe.

Nechápal jsem tak úplně, o co mě žádá. Už jsem jimi přece pohnul, když jsem prohlížel bodné rány.

„Ruce,“ řekl. „Pohni rukama.“

Zmateně jsem poslechl. Vzal jsem Watovu paži a ohnul ji v lokti. Pak jsem udělal totéž s panem Sinclairem.

Nebo jsem se o to pokusil. Loket pana Sinclaire se ani nehnul. Musel jsem zabrat, abych překonal jeho ztuhlost a ohnul ho aspoň trochu...

Udiveně jsem zvedl oči k lordu Ashcombovi. „Čas,“ vyhrkl jsem. „Nesedí čas!“

„Vysvětli to.“

Lord Ashcombe věděl, kam mířím, ale Tom ne. „Několik hodin po smrti začnou svaly v těle tuhnout,“ řekl jsem mu. „Po dvanácti hodinách je těžké s nimi pohnout.“

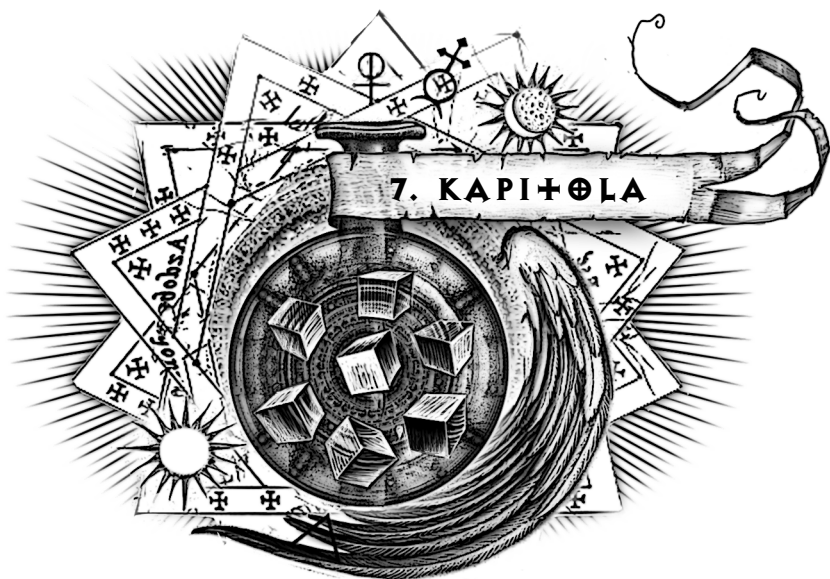
„A pak?“ pobídl mě lord Ashcombe.

„Za další den se uvolní. Pan Sinclair byl zavražděný včera; jeho končetiny jsou ztuhlé. Ale Watovy ne. Takže buď zemřel před pár hodinami – což víme, že není pravda –, *nebo přinejmenším den před panem Sinclairem.*“

Lord Ashcombe spokojeně přikývl. „A tak víme, že svědek lže.“

„A můžeme to říct soudu!“ zvolal Tom.

„Můžeme udělat něco mnohem lepšího,“ řekl lord Ashcombe. „Pojďte se mnou. Velitel špionů nám přivedl hosta.“

Lord Ashcombe nás odvedl do paláce. I když jsem měl radost, že máme konkrétní důkaz, že jsem nezabil Wata a pana Sinclaira, žaludek se mi přesto stahoval nervozitou. To, že o vaší nevině vědí vaši přátelé, je jedna věc. Přesvědčit o ní soud je něco jiného.

Zamířili jsme do Walsinghamovy pracovny. Během posledního měsíce jsem v té místnosti strávil hodně času. Nebyla nijak okázalá: šlo o prostor bez oken, s několika obrazy na stěnách, s hlavním stolem, s druhým stolkem doplněným o dvě židle a s knihovnou. Navzdory hromádám listin a dopisů, které docházely veliteli výzvědné služby ve všech denních hodinách, měl pracovnu vždy uklizenou. Dnešek nepředstavoval výjimku – na stole ležela úhledná hromádka listin, na kterých stál kalamář.

Šachy na postranním stolku představovaly jediný zdejší přepych. Šachovnice byla vyrobena z třeshňového a ebenového dřeva, každé políčko orámované stříbrem. Figury byly obzvlášť pěkné: z bílého

jadeitu pocházejícího z Orientu a z afrického obsidiánu. Velitel královských špionů je se mnou hrál dvakrát týdně, každé pondělí a čtvrtek, jako hodiny. Trvalo několik partií, než jsem vůbec překonal strach, že upustím nějakou figurku a že se na zemi roztříští.

Předpokládal jsem, že se setkáme s lordem Walsinghamem, a tak mě překvapilo, když jsem uviděl, že je místnost prázdná. Lord Ashcombe obešel Walsinghamův stůl a otočil se k nám.

„Budte naprosto potichu,“ pokynul.

Oba jsme mlčeli. Královský strážce sáhl za obraz pověšený nad stolem, ozvalo se sotva slyšitelné cvaknutí a dřevěné panely napravo se otevřely.

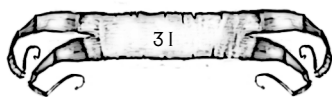
Vyměnili jsme si s Tomem udivený pohled. Netušil jsem, že tu jsou tajné dveře. V palácích nebyly tajné chodby vzácností – stavěli je pro služebnictvo, aby se mohlo pohybovat nenápadně v zákulisí a nerušilo svoje pány. Něco mi nicméně napovídalo, že tyto dveře nejsou určené pro sluhy.

Pohybovaly se zcela nehlučně. Velitel královských špionů je zjevně udržoval dobře promazané. Lord Ashcombe nám pokynul, ať vejdemo dovnitř.

Šel jsem jako první. Chodba byla široká na jednoho člověka štíhlé postavy; Tom se musel natočit ke straně, aby se do ní vůbec vešel. Ashcombe zvedl nad hlavu svíci a posvětil nám. Mávl na mě, abych pokračoval.

Z kamenných stěn trčely dřevěné trámy, takže jsme se jim museli vyhýbat a proplétat se mezi nimi. Urazili jsme zhruba deset metrů, než lord Ashcombe poklepal Tomovi na rameno, zastínil svíčku a ukázal. Zahleděl jsem se do tmy.

Zhruba dva metry přede mnou zářila ze stěny špendlíková hlavíčka světla. Připlížil jsem se k ní a zjistil jsem, že jde o špehýrku. Přiložil jsem k ní oko a podíval se na druhou stranu.

Špehýrka nabízela výhled do salónku se sedačkou z vyřezávaného dřeva, s polstrovanými křesly a se stolkem, na němž byly rozložené karty. V jednom křesle rozpačitě seděla žena se šedivějícími vlasy. Podle šatů se jednalo o neurozenou osobu: byly slušně ušité, ale nic nóbl.

Žena si nervózně mnula ruce a pořád se s posvátným úžasem rozhlížela po místnosti – možná i s trochou strachu. Poznal jsem ji, teprve když se otočila ke mně.

Překvapeně jsem se narovnal. Tom se taky podíval a králův strážce nás odvedl zpátky do Walsinghamovy pracovny.

Zavřel tajné dveře do chodby. „Znáte ji?“ zeptal se.

„Bydlí naproti,“ odpověděl jsem. „Na opačné straně zadní uličky. Je to švadlena.“ Nedokázal jsem si vybavit její jméno. „To ona je ten svědek?“

Ashcombe přikývl. „Má nějaký důvod, proč se na tebe zlobit?“

„Ne. Totiž... ani ne. Přistěhovala se z Portsmouthu, myslím, že zhruba před třemi lety. K sestře. Po příjezdu si několikrát stěžovala mistru Benediktovi. Z naší dílny se prý šíří hrozný zápach. A neměla ráda holuby. Tvrdila, že jí pořád... ehm... špiní prádlo, když ho pověsí ven na uschnutí.“

„Nic jiného?“

„Jednou na mě a na Toma křičela, když jsme si hráli za domem.“

„Vzpomínám si,“ přikývl Tom. „Praštila mě lžící.“

„Ale to je jak dlouho, dva roky?“ řekl jsem. „Těžko to je důvod, aby mě obvinila z vraždy.“

„Kvůli tomu to neudělala,“ ozval se lord Ashcombe.

„Vy už znáte důvod?“ podivil jsem se.

„Walsingham na něj přišel.“ Lord Ashcombe vykročil ke dveřím z pracovny. „Vraťte se k té špehýrce a dívejte se. Ale ani muk.“

⊕ dspěchali jsme s Tomem tajnou chodbou a sklonili jsme se k malému otvoru, aby nám nic neuniklo. Žena pořád seděla a mnula si ruce. Vtom se otevřely dveře a ona vyskočila na nohy.

Do salónku vešel Alexander Walsingham, velitel špiónů Jeho Veličenstva, s malou složkou v ruce. Lord Walsingham vypadal docela nenápadně: byl štíhlý, nepříliš vysoký a mluvil velice potichu. Když jsem se s ním seznámil, všiml jsem si, že to není typ, jaký by si člověk zapamatoval – což je u špiona docela dobrá vlastnost.

Totéž se nedalo říct o lordu Ashcombovi. Když vstoupil do místnosti, žena viditelně polkla. Viděl jsem, že už teď lituje svého zapojení do celé věci.

Nepochyboval jsem, že to vidí i Walsingham. Příjemně se usmál, aby ženu uklidnil. „Dobré odpoledne, paní...“ Zmlkl, jako kdyby si nemohl vzpomenout na její jméno. Otevřel složku a přečetl ho z listiny uvnitř. „Bagleyová.“

Nepochyboval jsem, že jde o lest – chtěl v ní vyvolat dojem, že není dost významná, aby si ji pamatoval. Za celou dobu, co jsem ho znal, nezapomněl jedinou věc.

„Ano, můj pane, to jsem já. Elinor Bagleyová,“ potvrdila.

„Jsem lord Walsingham. Tohle je lord Ashcombe, markýz z Chillinghamu. Posadte se, prosím.“

Nervózně poslechl. „Udělala jsem něco špatně, můj pane?“

„Jistěže ne.“ Walsingham si sedl do křesla vedle ní a složku si položil do klína. Lord Ashcombe zůstal s nečitelným výrazem u dveří. „Pokud to chápeme správně, stala jste se svědkem hrozných vražd, ke kterým došlo včera za vaším domem. Jeden z mrtvých byl známý zločinec, po němž Jeho Veličenstvo vyhlásilo pátrání kvůli velezradě. Náš král si vyžádal další informace, než začne soud. Smím vám nabídnout trochu vína?“ Zvedl sklenku z tácu na stolku.

„Ehm, ano, můj pane. To je od vás velice laskavé.“

Vyměnili jsme si s Tomem letmé pohledy. Asi mě nemělo překvapit, že Walsingham dokáže tak dobře sehrávat různé role, ale takhle jsem ho ještě neviděl. Při každém setkání se mnou se choval lhostejně, snad až neomaleně. Nenapadlo mě, že umí být tak uhlazený.

Pohodlně se opřel a posunkem jí naznačil, ať udělá totéž. „Tak,“ řekl. „Povězte mi, prosím, co jste viděla.“

„No, totiž, byla to hrůza, učiněná hrůza,“ začala Elinor. „Právě jsem začala šít nové šaty, když jsem najednou uviděla, jak se v zadní uličce potlouká nějaký mladík. Zadívala jsem se na něj, protože jeden nikdy neví, s kým má tu čest. V poslední době je všude plno kriminálních.“

„Plně souhlasím.“

Přikývla. „Takže jsem viděla toho mladíka, chápete? A hned jsem poznala, že nemá za lubem nic dobrého, už z toho, jak se plížil kolem domů. Pak se mi to potvrdilo, protože jsem si všimla, že má

celý obličej popálený, jako kdyby od nějakého požáru nebo tak. Určitě to byl boží trest.“

„Nepochybně.“

„Každopádně, doplížil se k zadním dveřím do lékárny, ze které se vždycky šířil hrozný puch, ještěže to už skončilo...“

Do tváří se mi nahrnula krev. „Skončilo to“, protože Archandělův kult zavraždil mého mistra.

„... a začal se vrtat v zámku. Jako kdyby se ty dveře snažil otevřít, ale neměl klíč, chápete?“

„Chápu,“ potvrdil Walsingham.

„Takže,“ pokračovala Elinor Bagleyová čím dál zapáleněji, „v tu chvíli se dveře otevřely a ven vyšel ten učedník. Christopher Rowe se jmenuje.“ Pronesla moje jméno pomalu, jako kdyby očekávala, že si ho Walsingham zapíše. „Uviděl toho popáleného kluka, vytřeštil oči a povídá: *Ty! Zabil jsi mého mistra! Za to tě dostanu!* Popálený kluk se obrátil k útěku, ale Christopher Rowe se rozběhl za ním a bodnul ho přímo do zad, jako by se nechumelilo.“

„Hrozné. Pokračujte.“

„Pak vyšel do uličky cukrář John Sinclair a ptá se: *Co je to tady za povyk?* Uviděl, co právě Christopher Rowe udělal, a povídá: *Cos to provedl? Ty jsi ho zavraždil! Zavolám strážníka.* A Christopher Rowe vykřikl: *To vám nemůžu dovolit!* a bodl chudáka Sinclaira přímo do prsou.“

Její vyprávění ve mně vyvolávalo vztek. Nejen protože šlo o naprosté lži, ale protože jsem věděl přesně, o co se snaží. Ten dialog byl absurdní, ale když ho zopakuje před soudem, příhodně vysvětlí nejen to, co jsem údajně provedl, ale taky co jsem si v tu chvíli myslel, takže jsem nemohl například tvrdit, že jsem jednal v sebeobraně. Bylo by to její slovo proti mému. A kdo by věřil osobě obviněné z vraždy?

„Samozřejmě jsem byla v šoku,“ pokračovala Elinor. „Ale bála jsem se, aby mě Christopher Rowe neuviděl a nepřišel zavraždit i mě, a tak jsem se schovala ve svém pokoji, dokud neodešel. Pak jsem přivedla strážníky a ti Rowa rovnou zatkli. A musím vám říct, můj pane, že se cítím mnohem bezpečněji, když se teď nepohybuje volně po ulicích.“

Zřejmě jsem začal něco mumlat, protože mi Tom zakryl ústa dlaní.

„Pozoruhodný příběh,“ řekl velitel špiounů. „Jsem rád, že se vám nic nestalo.“

„To je od vás velice laskavé, můj pane.“

„Co že jste říkala, že děláte?“

„Jsem švadlena, můj pane,“ odpověděla Elinor hrdě.

„Bohatá?“

„Kdepak, můj pane.“ Zdálo se, že ji ta otázka trochu polekala. Walsingham uměl člověka vyvést z rovnováhy – to jsem si od doby, co jsem k němu vstoupil do učení, ověřil už mnohokrát. „Vůbec ne. Jsem jenom obyčejná ženská.“

„Časy jsou zlé, takhle po moru.“

„To ano,“ připustila. „Vlastně jsem chudá jako kostelní myš.“

„Skutečně? A co je potom tohle?“

Walsingham zvedl náhrdelník. I přes špehýrku jsem viděl třpytící se drahokamy zasazené do zlata.

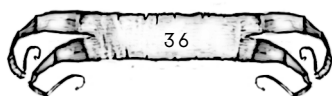
Elinor zbledla.

„Kde... kde jste to našel?“

„Ve šperkovnici u vás doma. Přesněji ve vašem pokoji.“

„Co jste dělal v mém pokoji?“

„Hledal jsem něco podobného.“ Walsingham pořád mluvil potichu, i když se jí jeho otázky zadíraly pod kůži. „Proč říkáte, že jste chudá, když vlastníte něco takového?“

„Já... to není... vy...“ Podívala se na lorda Ashcomba, který stál u dveří. „Ten patřil... mé matce,“ řekla nakonec. „Zemřela před třemi lety. Proto jsem přijela do Londýna. Abych pomáhala sestře. O tom náhrdelníku jsem se nezmínila, protože ho pořád беру za její. Nikdy bych ho neprodala, chápete.“

Vypadalo to, že se svou odpovědí spokojená. Dokonce se trochu uvolnila, když Walsingham přikývl. „Naprosto chápu. Mohla byste podepsat tohle, prosím?“

Položil na stolek před ní list ze své složky, namočil brk do inkoustu a podal jí ho.

Švadlena se nedůvěřivě zahleděla na papír. „Co to je?“

„Jen listina potvrzující, že to je váš náhrdelník. V poslední době jsme tu měli sérii loupeží. Potřebujeme, abyste odpřísáhla, že nejde o kradené zboží.“

Elinor váhavě přenesla pohled z papíru na velitele špiónů a na lorda Ashcomba. Walsinghamova změna tématu ji zcela rozhodila. Chtěla odmítnout, ale tím by se v podstatě přiznala ke krádeži. Rozechvělou rukou tedy uchopila brk a podepsala se.

„Děkuji za vaši spolupráci,“ řekl Walsingham. „Teď už ji můžete zatknout, markýzi.“

Lord Ashcombe spustil ruce podél boku a vykročil kupředu.

Elinor se ustrašeně přikrčila. „Zatknout mě? Za co?“

„Přece za velezradu.“

„*Za velezradu?*“ zapíštěla. „Žádné velezrady jsem se nedopustila! Nikdy jsem neřekla ani slovo proti králi!“

„Ukradla jste majetek Jeho Veličenstva,“ řekl velitel špiónů tiše. „To je z definice velezrada.“

„Ne! Ten náhrdelník patřil mé matce! Odkázala mi ho! Podepsala jsem ten váš papír! Odpřísáhla jsem, že ten náhrdelník je můj! A kdo říká opak, je lhář.“

